

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Ing. Mgr. J. K.,**
bytem X,

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č. j. UOOU-02754/24-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný potvrdil postup Kanceláře Poslanecké sněmovny (dále též „*Kancelář sněmovny*“) při vyřizování žalobcovy žádosti o informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

2. Žalobce dne 3. 5. 2024 požádal předsedkyni Poslanecké sněmovny o poskytnutí informace – odpovědi na otázku „*Jaké jsou příčiny státních dluhů?*“ (dále jen „žádost“).
3. Na žalobcovu žádost reagovala Kancelář sněmovny přípisem ze dne 15. 5. 2024, č. j. PS 2024/9508. V přípisu Kancelář sněmovny žalobce nejprve informovala o způsobu projednávání návrhu zákona o státním rozpočtu, v souladu s nímž je s veřejnými prostředky nakládáno, a o příslušné právní úpravě. Dále sdělila, že *„v případě, že stát hospodáří se schodkem, je kumulace schodků veřejných rozpočtů příčinou vzniku státního dluhu. Hospodaření veřejných rozpočtů je ovlivňováno mnoha různými faktory, a to jak vnitrostátními, tak mezinárodními. Tyto faktory jsou každoročně zohledňovány vládou coby předkladatelem návrhu zákona o státním rozpočtu České republiky, a jsou Poslanecké sněmovně předestřeny v rámci odůvodnění příslušného zákona.“* Rovněž žalobce informovala, že další informace související s projednáním sněmovního tisku 549 a aktuálního státního rozpočtu jsou přístupné na webové stránce www.psp.cz. Současně s citovaným přípisem Kancelář sněmovny žalobci zaslala dokument Ministerstva financí „*Makroekonomický rámec, fiskální politika a výdajový rámec na rok 2024*“ s tím, že tento dokument byl vládou předložen Poslanecké sněmovně a jsou v něm uvedeny důvody a příčiny nastavení aktuálního státního rozpočtu České republiky na rok 2024, a to jak v ekonomických souvislostech minulých let, tak s uvedením předpokladů budoucího vývoje.
4. V podání doručeném Kanceláři sněmovny dne 30. 5. 2024 žalobce vyjádřil své přesvědčení, že poskytnuté informace nevypovídají o příčinách státního dluhu, nýbrž o jeho následcích, a současně navrhl, aby jeho žádost vyřídilo ekonomické oddělení Kanceláře Poslanecké sněmovny, nebo předsedkyně Poslanecké sněmovny. Kancelář sněmovny toto podání postoupila žalovanému, který ho posoudil jako stížnost na neúplné vyřízení žádosti podle ust. § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“ nebo „zákon o svobodném přístupu k informacím“).
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Kancelář sněmovny odpověděla na žadatelovu otázku adekvátním způsobem a poskytnutá informace po věcné stránce odpovídá položené otázce. Žalovaný uvedl, že za neposkytnutí informace nelze považovat situaci, kdy povinný subjekt nahlíží na určité skutečnosti jinak, než by si žadatel představoval, což platí tím spíše, pokud dotaz směřuje na událost, která je proměnná a závislá na celé řadě ekonomických, politických a společenských jevů. Na žalobcem položenou otázku dle žalovaného neexistuje správná odpověď. Žalovaný se tedy neztotožnil s žalobcovým tvrzením, že Kancelář sněmovny na jeho dotaz neodpověděla.
6. Žalobcův požadavek, aby jeho žádost vyřídila přímo předsedkyně Poslanecké sněmovny nebo ekonomické oddělení Kanceláře sněmovny, žalovaný neshledal důvodným. Uvedl, že bylo v pravomoci Kanceláře sněmovny takovou žádost vyříditi, neboť Kancelář Poslanecké sněmovny je povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 InfZ. Jakožto servisní organizace Poslanecké sněmovny je oprávněna vyřizovat žádosti směřující přímo předsedkyni Poslanecké sněmovny, neboť se jedná o úkol nezbytný k zabezpečení její činnosti. Dále žalovaný odkázal na organizační řád Kanceláře sněmovny, podle něhož poskytuje informace též samostatné oddělení styku s veřejností, které se také žadatelovou žádostí zabývalo. Žalovaný upozornil, že žadateli o informace nepřísluší určovat útvar povinného subjektu, který má jeho žádost vyříditi, neboť nastavení vnitřní organizační struktury Kanceláře sněmovny a dělba působnosti mezi jejími organizačními útvary je dána Organizačním řádem Poslanecké sněmovny a dalšími vnitřními předpisy Kanceláře Poslanecké sněmovny.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

II. Žaloba

7. Žalobce úvodem zpochybnil příslušnost žalovaného pro vedení odvolacího řízení v předmětné věci.
8. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný vyřídil odvolání zcela formálním, nekonkrétním a nepřesvědčivým způsobem, aniž by se zabýval podstatou věci. Žalovaný se podle názoru žalobce také nevypořádal s tím, že není důvod pro omezení práva na informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“), a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí.
9. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdí, že jeho žádosti o informaci o příčinách státního dluhu nebyl požadován názor, nýbrž fakta. Ustanovení § 2 odst. 4 InfZ je dle žalobce třeba vykládat v souladu s čl. 17 Listiny, k čemuž odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 93/2023-45. Žalobce má za to, že předsedkyně Poslanecké sněmovny nemusela vytvářet novou informaci ve smyslu ust. § 2 odst. 4 InfZ, neboť ví, jak odpovědět na dotaz v žádosti, respektive by to v souladu s Preambulí Ústavy ČR vědět měla. Pokud jde o povinnost poskytnout informaci, žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu č. 123/2010 Sb. a sp. zn. III. ÚS 298/12.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
11. Ve vztahu k otázce určení nadřízeného orgánu Kanceláře sněmovny ve stížnostním řízení žalovaný odkázal na bod 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný upozornil, že podle judikatury správních soudů nadřízený orgán Kanceláře Poslanecké sněmovny v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nelze určit podle kritérií obsažených v § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), a proto je jím dle ust. § 20 odst. 5 InfZ Úřad pro ochranu osobních údajů.
12. Žalovaný nesouhlasí s tím, že je napadené rozhodnutí nepřesvědčivé. Je toho názoru, že je odůvodněno v náležité míře, neboť obsahuje vyličení podstatných skutečností i popis úvah, jakými žalovaný ke svým závěrům dospěl. Žalovaný je přesvědčen, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto a proč tak bylo rozhodnuto.
13. Žalobcovo tvrzení týkající se opomenutí výkladu čl. 17 odst. 4 Listiny považuje žalovaný za irelevantní, neboť v rámci projednání stížnosti nerozhodoval o meritu věci, tj. o žádosti o informace jako takové, nýbrž pouze přezkoumával postup povinného subjektu při jejím vyřizování. Předmětem posouzení ve stížnostním řízení není to, zda je, či není naplněn některý ze zákonných či faktických důvodů pro odepření či omezení žalobcova práva na informace. Vyhodnocení této otázky spadá do odvolacího, a nikoli stížnostního řízení.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce podal repliku k vyjádření žalovaného, ve které zejména zopakoval svou argumentaci uvedenou v žalobě. Nad její rámec pouze namítá, že nežádal odpověď na své otázky od Kanceláře sněmovny, ale od předsedkyně Poslanecké sněmovny, která se jeho žádostí měla zabývat jako prvostupňový správní orgán.

V. Soudní přezkum

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

15. Při ústním jednání, které se konalo dne 28. ledna 2025, žalobce setrval na svých žalobních námitkách. Navrhl provést důkaz důvodovou zprávou k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon o svobodném přístupu k informacím, a poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 93/2023-45. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s odkazem na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě. Soud návrh na provedení důkazu důvodovou zprávou k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon o svobodném přístupu k informacím, zamítl pro nadbytečnost (viz 38. bod rozsudku).
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, a podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud pokládá za vhodné v první řadě postavit na jisto otázku věcné příslušnosti žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí, kterou žalobce zpochybnil.
18. Podle ust. § 178 odst. 1 zákona č. 500/2024 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), *nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.*
19. Podle ust. § 178 odst. 2 správního řádu *nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Nadřízeným správním orgánem orgánu kraje se rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace se rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným správním orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.*
20. Podle ust. § 20 odst. 5 InfZ *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.*
21. Žalovaný správně upozornil, že otázku věcné příslušnosti k rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již městský soud vyřešil, a to například v rozsudku ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 A 71/2021-107. Soudu proto nezbyvá, než ve stručnosti zopakovat, co bylo zdejším soudem již jednou vyloženo.
22. Podle ust. § 178 odst. 1 správního řádu je možné nadřízený správní orgán určit postupně na základě tří kritérií. Dle prvního kritéria je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o němž tak stanoví zvláštní zákon. Nelze-li určit nadřízený správní orgán tímto způsobem, je jím ten správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání. Nelze-li určit nadřízený správní orgán ani tímto způsobem, je jím správní orgán, který vykonává dozor. V nyní posuzované věci však nelze použít ani jedno z těchto kritérií. Žádný zvláštní zákon neurčuje nadřízený správní orgán žalované, a to ani ve vztahu k rozhodování o odvolání proti jejím rozhodnutím či ve vztahu k výkonu dozoru. Nemůže jím být ani

zákon č. 90/1995 Sb., o jednacího řádu Poslanecké sněmovny (dále jen „jednací řád“). Ustanovení § 117 odst. 4 jednacího řádu sice stanoví, že vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny stojí v jejím čele, ale z tohoto ustanovení nelze dovodit vztah nadřízenosti. Jednací řád ani nesvěřuje vedoucímu Kanceláře sněmovny přezkoumávat jakékoliv rozhodnutí Kanceláře sněmovny a nelze z něj dovodit ani dozorové kritérium; svěřuje mu toliko pravomoc přijímat zaměstnance Kanceláře sněmovny do pracovního poměru (§ 118 odst. 3 jednacího řádu) nebo se spolupodílet na vydání Organizačního řádu (§ 117 odst. 5 jednacího řádu) či Platového řádu (§ 118 odst. 2 jednacího řádu). Pravomoc zasahovat do činnosti Kanceláře sněmovny v jiných oblastech mu však svěřena nebyla. Konečně kritérium rozhodování o odvolání dle § 178 odst. 1 správního řádu je nepoužitelné z důvodu tautologie, neboť právě orgán příslušný rozhodovat o odvolání v řízení dle zákona o svobodném přístupu k informacím zvláštní zákony neurčují a je třeba ho dovodit (srov. rozsudek městského soudu ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 A 71/2021-107, bod 18).

23. V posuzované věci nelze nadřízený orgán určit ani podle § 178 odst. 2 správního řádu, neboť kritéria v něm obsažená jsou buďto vázaná na konkrétní subjekty (obce, kraje, fyzické a právnické osoby pověřené výkonem veřejné správy atp.), jejichž výčet je taxativní a žalovaná mezi nimi uvedena není, nebo se jedná o kritéria, která k určení nadřízeného správního orgánu nevedla již podle prvního odstavce (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015-39).
24. Nadřízený orgán ve smyslu § 16a odst. 4 InfZ tedy nelze určit podle § 178 správního řádu, a je třeba použít zvláštní pravidlo obsažené v § 20 odst. 5 InfZ, podle něhož v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti rozhoduje Úřad pro ochranu osobních údajů.
25. Důvodná nemůže být ani žalobcová námitka, že žalovaný nemá s problematikou státního dluhu a řešení jeho příčin nic společného. Žalovaný přezkoumával postup Kanceláře sněmovny jako povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, jeho úkolem tedy bylo výhradně ověřit, zda Kancelář sněmovny poskytl informaci, která byla úplnou odpovědí na žalobcův dotaz, a zda neopomněla o části žádosti rozhodnout. K takovému přezkumu není třeba odbornosti, kterou žalobce vyžaduje. Skutečnost, že postup Kanceláře sněmovny přezkoumával subjekt zcela odlišný, stojící vně povinného subjektu, je dle názoru soudu naopak na místě vnímat jako vyšší záruku nestrannosti při rozhodování.
26. Spíše na okraj soud doplňuje, že důvodná není ani námitka, kterou žalobce uvedl ve své replice, že svou žádost adresoval předsedkyni Poslanecké sněmovny, a nikoli Kanceláři sněmovny. Jednotliví poslanci ani předseda či předsedkyně Poslanecké sněmovny nejsou povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 a 2 InfZ, tím může být pouze Poslanecká sněmovna jako celek jakožto státní orgán moci zákonodárné. Informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytuje Poslanecká sněmovna s přihlédnutím k § 117 jednacího řádu zejména prostřednictvím Kanceláře sněmovny.
27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
28. Podle ust. § 16a odst. 1 písm. c) InfZ *stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

29. Podle ust. § 16a odst. 6 InfZ *nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že*
- a) postup povinného subjektu potvrdí,*
 - b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 5,*
 - c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti, nebo*
 - d) stížnost odmítne, je-li podána opožděně, předčasně nebo osobou neoprávněnou.*
30. Dále se soud zabýval možnou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce namítal, a k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.
31. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
32. K uvedenému však soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
33. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že toto není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný srozumitelně a dostatečně podrobně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle kterých právních norem rozhodl, jak je na předmětnou věc aplikoval a jakými úvahami se přitom řídil. Žalovaný potvrdil postup Kanceláře sněmovny při vyřizování žalobcovy žádosti s odůvodněním, že Kancelář

sněmovny odpověděla na žádost adekvátním způsobem, neboť položený dotaz směřoval na složitý a proměnný jev, závislý na řadě ekonomických, politických a společenských faktorů. Takové hodnocení považuje soud za srozumitelné a dostačující.

34. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné také z toho důvodu, že žalovaný nezdůvodnil nezbytnost omezení práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Ani v tomto ohledu nemůže soud žalobci přisvědčit. V daném případě nebylo poskytnutí požadované informace odepřeno či omezeno. Kancelář sněmovny žádosti vyhověla a poskytla informaci, kterou pokládala za příléhavou. Žalovaný v návaznosti na žalobcovu stížnost přezkoumával, zda poskytnutá informace skutečně byla relevantní a vyčerpávající odpovědí na položenou otázku, nebo zda bylo žalobcově žádosti vyhověno jen částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný došel k závěru, že právo na informace nebylo nijak omezeno, nemůže být vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný v odůvodnění nezabýval otázkou, zda povinný subjekt aplikoval výjimku z práva na informace ústavně konformně.
35. Z žaloby je zřejmé, že žalobce také věcně nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že mu Kancelář sněmovny poskytla odpověď na otázku uvedenou v žádosti. Soud musí žalobce upozornit, že kvalita informace, kterou Kancelář sněmovny žalobci poskytla, byla do značné míry předurčena způsobem, jakým žalobce formuloval svou žádost. Dotaz „*Jaké jsou příčiny státních dluhů*“ byl velmi obecného charakteru. Nebylo z něj patrné, jaký druh příčin má žalobce na mysli, ale ani například to, zda žalobce zajímaly příčiny státních dluhů obecně, či specificky státního dluhu České republiky. V každém případě je odpověď na položenou otázku značně složitá a spadá spíše do oblasti akademické, bylo by proto vhodnější hledat ji v odborných publikacích než cestou žádosti o informace. Dotaz nemířil na konkrétní informace týkající se přímo činnosti Poslanecké sněmovny, respektive její předsedkyně. Pakliže se Kancelář sněmovny pokusila odpověď na takto obecnou a složitou otázku formulovat, nemůže jí být vytýkáno, pokud poskytnutá informace nesplnila zcela očekávání žalobce. Soud je toho názoru, že vzhledem k uvedeným okolnostem měla poskytnutá informace adekvátní obsah i rozsah a bylo na místě postup Kanceláře sněmovny potvrdit.
36. Určitou výhradu ve vztahu ke způsobu vyřízení žádosti však soud přeci jen musí vyslovit, neboť ve správním spisu nepřehlédl, že přiložený materiál *Makroekonomický rámec, fiskální politika a výdajový rámec na rok 2024* je neúplnou kopií tohoto dokumentu, vzhledem k tomu, že obsahuje pouze sudé strany. Toto pochybení však žalobce nenamítal, z čehož je zřejmé, že pro něj přiložený dokument neměl velkého významu.
37. V tomto kontextu soud pokládá za vhodné vyjádřit domněnku, že pravým účelem žalobcovy žádosti bylo spíše, než získání informací, upozornit na problém rostoucího státního dluhu a vyjádřit nad ním své rozhořčení. Sám žalobce to zřetelně naznačil, když v žalobě uvedl, že „*žalobci se nejedná o to, aby si s Kanceláří Poslanecké sněmovny dopisoval, ale ... o to, aby se předsedkyně Sněmovny začala příčinami státních dluhů ve své práci skutečně zabývat.*“. Taková aktivita je pochopitelným a zcela přípustným projevem politických práv občana, nicméně žalobce bude snad muset zvážit jiný způsob, jak svůj postoj vyjádřit, neboť z pohledu zákona o svobodném přístupu k informacím není možné jeho požadavkům zcela dostát.

38. S ohledem na uvedené shledal soud zcela nadbytečným provádět důkaz důvodovou zprávou k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon o svobodném přístupu k informacím, neboť požadovaná informace byla (úměrně formulaci otázky) poskytnuta.
39. V závěrečném návrhu upozornil žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 15 A 93/2023-45. Tímto rozsudkem soud uložil žalovanému Ministerstvu financí povinnost rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 13. 4. 2023 ve znění jejího doplnění ze dne 28. 4. 2023, ve které žalobce požadoval informaci o tom, za kolik let přibližně lze splatit státní dluh (žádal jedno číslo či cifru). V daném případě žalovaný reagoval na žádost žalobce ze dne 13. 4. 2023 dopisem ze dne 20. 4. 2023, č. j. MF-13248/2023/74-2, v němž odkázal podle § 6 odst. 1 InfZ na internetové stránky žalovaného ohledně statistik o splatnosti státních dluhopisů, a na doplnění žádosti ze dne 28. 4. 2023 žalovaný reagoval dopisem ze dne 5. 5. 2023, č. j. MF-15042/2023/74-2, kde odkázal na vyřízení žádosti a na internetové stránky žalovaného ohledně Strategie financování a řízení státního dluhu České republiky na rok 2023. V nyní posuzovaném případě se dle soudu nejedná o totožné skutkové okolnosti případu. Zatímco ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 93/2023 soud shledal, že přípisem žalovaného nebyly sděleny požadované informace a zároveň tento přípis nelze považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ, v nyní posuzované věci soud naopak dospěl k závěru, že přípisem Kanceláře sněmovny ze dne 15. 5. 2024, č. j. PS 2024/9508 byly žalobci požadované informace sděleny, v přiměřeném rozsahu a s mírou obecnosti adekvátní položené otázce.
40. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce brojil proti nesprávné aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, které stanoví, že *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*. Citovaná výluka z práva na informace však v daném případě nebyla vůbec aplikována. Žalobce zřejmě tuto svou námitku nedopatřením přenesl z jiné žaloby, neboť, jak je soudu z úřední činnosti známo, žalobce podal u městského soudu celou řadu žalob obdobného obsahu. Druhý žalobní bod je tedy z důvodu irelevance pro předmětnou věc nedůvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.